

Naisten olosuhteet Japanin teollisuuslaitoksissa

Japanin työläisnaiset ovat alkaneet siirtymään lukuisammin teollisuuden alalle vasta v. 1914 jälkeen, jolloin Japanin teollisuuslaitoksille alkoi tulla suuria tavaratilauksia maailmansodan vaikutuksesta. Nykyään on 60 prosenttia Japanin teollisuustyöläisistä naisia. Huolimatta siitä, että naistyöläisiä on Japanissa paljon, alkaa heistä tuntua puute teollisuuslaitoksissa, syystä, että riistanta on niin hirtittävä ja olosuhteet teollisuuslaitoksissa niin kauheat, että suurin osa niistä naisista, jotka sotavuosien ajalla siirtyivät teollisuuden palvelukseen, ovat jo aikojen siten olleet pakotettuja siitä poistumaan teollisuusolojen runtelemina ja kaikenlaisten teollisuus- y. m. tautien saattamina. Japanin teollisuuden harjoittajat ovat hirtittäväällä riistännällä ja teollisuuslaitostensa sietämättömällä kurjuudella tuhonneet melkein lukemattomat määrät naistyöläisiä. Yhä uusia ja uusia naistyöläisten joukkoja on siirtynyt maaseuduilta ja yhä uusia ja uusia joukkoja heitä on sinne jälleen palannut vuoden kaksi oltuaan teollisuuden palveluksessa ja saatuaan siellä taudin tai tullen muuten rynnelluksi, ja hyvin suuret joukot heistä on saanut uhrata kapitalismin uhrialttarille henkensäkin. Kuolevaisuus naistyöläisten keskuudessa Japanin teollisuuslaitoksissa on kolme kertaa niin suuri kuin miestyöläisten keskuudessa. Osakassa, suuressa teollisuuskaupungissa, on kuolevaisuus samalla tasolla kuin syntävyyssyyskin.

Tilastot osottavat, että suurin osa kangasteollisuuden alalla työskentelevistä naisista — tämän alan työläisistä muodostavat naiset kaksi kolmatta osaa — noin puolet on pakotettu poistumaan ennenkin he ovat sillä alalla työskennelleet edes täyden vuoden ja ainoastaan noin 10 prosenttia naistyöläisistä sillä alalla säilyi viisi vuotta. Synnyn on keuhkokuudon hirtteä leviäminen. Seurauksena tästä on, että sairast teollisuustyöläiset palattuaan takaisin maaseudulle, levittävät tautia yli koko maan.

Vaikka teollisuusolot ovat näin kauheat, tulvi yhäkin tuhansia nuoria tyttöjä vuosittain teollisuuden palvelukseen. He ovat enimmäkseen vielä lapsia, 12 vuotiaita ja siitä vanhempia; onpa usein 10 vuotiaitakin näiden nuorten teollisuusorjattarien joukossa. Noin puolet Japanin naistyöläisistä teollisuuslaitoksissa on alle 20 ikävuoden. Nämä nuoret tytöt ansaitsevat keskimäärin 15—20 senttiä päivältä, ja heitä nuoremmat, 6 ja 7 vuotiaat tytöt ansaitsevat keskimäärin 10—12 senttiä päivältä tulitikkulaatikoiden ja oikimattojen valmistamisesta.

Ensimmäinen kansallinen tehdaslaki Japanissa säädettiin v.

1916, joka astui voimaan samana vuonna. Se sääti, että pieniä lapsia ei saa pitää työssä kello 10 myöhempään illalla eikä heidän työpäivänsä saa alkaa ennen kello 4 aamulla ja että lasten ja naisten työpäivä ei saa olla 12 tuntia pitempi, paitsi erikoistapauksissa kuten kiireellisten sotatarviketilauksien täyttämiseksi. Myöskin sääti laki, ettei yötyössä työskentelevien naisten ole sallittava työskennellä kuin kymmenen yötä peräkkäin ja että lapsia ei saa pitää sellaisissa työpaikoissa, missä käsitellään myrkyllisiä kaasuja. Laki sääti myöskin lapsityöläisten alimmaksi ikärajaksi 12 vuotta sekä että lasten on käytävä siihen asti koulua.

Melkein poikkeuksetta ovat teollisuuslaitoksissa työskentelevät naiset tulleet niihin maaseuduilta kaikenlaisten värähtäjä ja houkuttelevien ilmoitusten viekottelemine. He ovat tulleet niihin siinä luulossa että työpalkat ovat hyvät ja että heillä tulee olemaan monenlaisia hyvittelumahdollisuuksia. Hyvien palkojen ja hauskuuden sijasta he joutuvatkin asumaan tehtaan kurjissa asuutokasarmeissa ja työskentelemään 12 tuntia päivässä kello kuudesta aamulla kuuteen iltaan ja samaten yötyössä, kuudesta kuuteen. Asuutokasarmet ovat kurjemmat melkein kuin nautaeläimillä. Työläisiä sultotaan yhteen huoneeseen niin monta kuin niissä jollakin tavalla kykenee istumaan ja makaamaan. Huoneet ovat huonosti rakennettuja, joiden tuulettaminen on vaikea ja vuoteet ovat käytännössä vuorokauden jokaisena tuntina, yötyöläiset käyttäen niitä päivillä ja päivätyöläiset öillä. Naistyöläiset ovat melkein suorastaan vankeja. Heillä on ainoastaan kaksi tehdasjuhlapäivää kuukaudessa, mutta silloinkaan eivät naiset saa poistua tehtaasta alueelta. Tehtaan puolesta jolloinkin valmistetaan jonkunlaista huvitusta näinä juhlapäivinä, mutta yleensä on kaikenlainen virkistys aivan tuomatonta työläisille.

Tehtaat ovat melkein poikkeuksetta pimeitä, ahtaita, huonosti tuuletettuja ja katkean kuumia. Työläisten puhtauden ja terveyden suojelemiseksi ei ole olemassa minkäänlaisia laitteita ja koneet ja remmit ovat aivan ilman suojuksia. Vaikka työpäivä pitäisi nyt olla 12 tuntin, on se usein 16 tuntin ja aikuisten naistyöläistenkin palkat ovat pienemmät kuin missään muualla maailmassa. Aikuisten naistyöläisen keskimääräinen päiväpalkka vaihtelee 50—70 senttiin, josta vedetään kallis maksu hänen asunnostaan. Tehtaissa on käytännössä monimutkainen ja kiero sakotusjärjestelmä, jonka avulla parhaimminkin työntekijä voidaan saattaa tehtaalle velkaan muutaman kuukauden siinä työskennellyään. Täten on tehdasorjattaren melkein mahdoton päästä pois tehtaasta niin kauan kuin hän on työkuuntoinen, sillä tehtaasta omistaja saa vaingituttaa hänet, jos hän karkaa, koska

Toinen himmenee, toinen kirkastuu

Se himmenee vain kaikesta huolimatta — nimittäin tuo kristinopin totuus, jota kirkko on opettanut ainoana ja oikeana "auttaaksi tekevänä" ja jota varten kirkko itsekin on olemassa. Eikä kirkko ole tyytynyt vain opettamaan sitä, se on sitä "tarpeen" vaatiessa väkipalkollakin ajanut ihmisten päähän. Se on opettanut sitä tulen, raudan, tyrmin ja hirveiden kidutusten voimalla, kun ihmisten järki ei muuten ole voinut noita kirkon taikaoppeja käsittää ja omaksua. Mitään vapaaehtoisuuden tietä ei ole ollut, vaan kaikkien on pitänyt omaksua kirkon opit tahtoivat tai eivät, uskoivat niihin tai eivät. Jokaisen oli ne tinkimättä, arvostelematta ja punnitsematta nieltävä täydestä, omaksuttava ja uskottava. Voi sitä rohkeata ja teräväjärkistä miestä tai naista, joka uskalsi arvostella ja olla toista mieltä! Hänen kimpussa olivat heti kirkon papit piinapenkkeineen, polttoroviolineen tai umpeenmuurattuine vankikomeroineen.

Näin on tuota kirkon totuutta jo lähes kaksi vuosikymmentä tykätetty. Sitä on saarnattu, pauhattu ja selitetty pitkin ja poikin, ristiin ja rastiin vähintään jokainen sunnuntai ja juhlapäivä jokaisessa kirkossa ja rukoushuoneessa. Ja sitte ne lukemattomat herätys-, hartaus-, lähetys- y. m. kokoukset, joissa aina on ollut yksi tai useampi saarna tai raamatunselitys ohjelmassa. Ja sitte vielä ääretön määrä biblioja, virsikirjoja, pos-

työläinen on hänelle velassa ja tuottaa hänet takasin tehtaaseen. Ainoa mikä vapauttaa japanilaisen tehdasorjattaren, on sairaus tai kuolema. Työkyvytön orjatar, joka on houkuttelu tehtaaseen maaseudulta, ajetaan sinne takasin riistettyä ja sairaana. Asuutokurjuuden lisäksi kärsivät nämä työläisraukat perin kehnosta ja puutteellisesta ravinnosta. Heidän ruokansa on pääasiassa riisiä, kala ja kasvikset.

Tällaisten olosuhteiden vallitessa tuotetaan ne miljoonien dollarien arvoiset silkkikankaat ne seitsemän miljoonaa hammarharjaa, kaksi sataa ja 33 miljoonaa paperossiholkkia, 67 miljoonaa paperista ruokalinaa ja lukemattomat muut tavarat, jotka tuodaan vuosittain Japanista Yhdysvaltoihin.

Teollisuus Japanissa on vielä verrattain nuori ja järjestymisen teollisuustyöväestön, varsinkin naisten keskuudessa on vielä melkein tuumatonta. Nykyään on Japanissa kaksi ja puoli tuhatta teollisuuslaitosta. Kaksikymmentäviisi vuotta sitten oli Japanissa kaikkiaan ainoastaan noin sata tehdasta. Viime aikoina ovat kaivostyöläiset alkaneet osottamaan voimakkaimmin järjestyspyrkimystä. Naistyöläisten järjestöt ovat aivan tuntemattomat Japanissa. — (Bernice Grisvoldin mukaan.)

tilloja, katkismuksia ja kotihartauskirjoja, lähetyskirjasia, y. m. sekä saman hengen sanomalehdet ja aikakauskirjat. Mikä ääretön paljous henkistä voimaa ja uhrantunnetta onkaan käytetty kirkon opin hyväksi! Ja kahden vuosikymmenen ajan väsymättä, uupunutta! Täytäntöön pitkä ajanjakso!

Tähän tulee sitte vielä lisäksi lukematon summa aineellisia uhrauksia, kuten lahjoitukset, syntein anteeksi-otot, kirkon ja pappien ylläpito, pakko-otot, kollehdit y. m.

Kun ajattelee kaikkea tätä henkistä työn paljoutta ja suumatonta aineellisten uhrustusten määrää sekä tapaa, millä kirkon oppia on levitetty, huulisi tosiaankin kirkon totuuden nyt kirkkaampaakin kirkkaammaksi, ja sen valon leviävää kaikkii maailman ääriin. Mutta onko nyt niin asian laita? Loistaako kirkon totuus nyt kirkkaampana kuin ennenkään kirkonopin alkuajoilla? Loistaako se nyt selvempänä? Tuutevatko ihmiset nyt jumalan paremmin, voivatko he nyt vahvemmin ja lujemmin uskoa kirkon jumalaan?

Vastaus kaikkiin näihin kysymyksiin on jyrkästi kielteinen. Kirkastumisensa sijasta kirkon totuus on entisestään vain himmenemässä, Selvetyksensä sijasta se on käynyt sameammaksi, sotkuisemmaksi. Kirkon jumala on käynyt entistä salaperäisemmäksi, tuntemattomammaksi ja saavutamattomammaksi.

Kirkon totuus ei ole koskaan täysin kirkas oltukaan, vaan valju kuin sammumaan tuomittu planeetta avaruudessa. Ne joukot jotka ensi hurmauksessa sen valon ympärille kokounevat: "lämmittelemään", ovat harvennemassa ja pienenemässä kuin "jyvä maailmanlopuu edellä."

Miksi niin? Siksi, ettei kirkon opettamalla totuudella ole valovoimaa. Sillä ei ole takanaan todellisuutta, realiteettia. Se on kuin usealle tai harhanylle perustettu. Kun usya katoaa, tai katse selkiintyy, ei paikalla ole enää mitään. Usya haihtuu pois aurinkon noustessa, ja harhanykatoaa olemattomiin katseen selkiintyessä. Näin käy kirkonkin olemattomien, totuuden, kirkon valheopin. Tyhjästä ei tule mitään todellista. Tätä olemattomuuden alkeista sääntöä ei kirkko ole ottanut huomioon, tai ei ole käsittänyt.

Maailma on todellista, aineellista, maailma on materiaa. Kaikki mitä maailmassa tapahtuu, perustuu todellisuuteen, materiaan. Tyhjiyteen ei voi mitään perustaa. Sähkö, joka on näkymätöntä, ei ole tyhjää ilmaa. Se on ainetta, josta saadaan käyttövoimaa ja valoa, eikä asiaa tuntematon voi avistatakaan, mistä se tulee. Jos hänelle osotta päivää, hän on heti valmis uskomaan, että siinä on jumalan sormi. Kuinka hän hämmästyykään, kun hänelle selittää asian.

Mutta tässä on puhe kirkon o-